

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (15/6/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (41)
«εις...αγίαν...Εκκλησίαν» - Η αγιότητα της Εκκλησίας

Επόμενο χαρακτηριστικό ιδίωμα της Εκκλησίας, όπως ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, αδελφοί μου, είναι η αγιότητα¹. Η Εκκλησία είναι «αγία», γιατί αντλεί την ύπαρξή Της και την εσωτερική ζωή Της από τον μόνο Άγιο και εν Αγίοις αναπαυόμενο Ιησού Χριστό. «Είναι καθαγιασμένη διά του Θείου Πνεύματος και ενωμένη με τον Χριστό. Είναι αμόλυντη διά του Βαπτίσματος και του Χρίσματος, της Ιερωσύνης και της Ευχαριστίας, και είναι νυμφευμένη με τον ίδιο τον Χριστό»² Η Εκκλησία είναι «αγία», γιατί τα ερείσματά της δεν είναι δυνάμεις κοσμικές, εφήμερες και φθαρτές. «Τα ερείσματά Της είναι οι Άγιοι Της»³. Η Εκκλησία είναι «αγία», γιατί τελεί και εργάζεται το μυστήριο του αγιασμού των μελών Της, προάγει τους ανθρώπους στον δρόμο της αγιότητας. Αυτό δε σημαίνει ότι αποτελείται από αγίους ανθρώπους, αλλά ότι σκοπό έχει να κάνει τη ζωή μας αγία, να την ελευθερώσει από την αμαρτία, «να την προσφέρει στον Θεό, να κατευθύνει προς τα υψηλά και να τη μεταμορφώσει διά του Αγίου Πνεύματος»⁴.

Η αγιότητα της Εκκλησίας δικαιολογεί απολύτως και τον χαρακτηρισμό «άγιου» που απευθύνει ο Απόστολος Παύλος στα μέλη της Εκκλησίας⁵. Ο χαρακτηρισμός αυτός δεν έχει τυπικό ή κολακευτικό χαρακτήρα. Δείχνει, με εμφαντικό τρόπο, την προοπτική που ανοίγεται στην ζωή του κάθε Χριστιανού, του κάθε ανθρώπου που βαπτίζεται στο όνομα της Αγίας Τριάδος και γίνεται μέλος της Εκκλησίας του Χριστού. Η προοπτική αυτή είναι η κατάκτηση της αγιότητας. Στα μάτια ημών των Χριστιανών του 21^{ου} αιώνα, η αλήθεια αυτή φαντάζει ουτοπική. Ίσως, γιατί η θέση μας μέσα στην Εκκλησία έχει λάβει περισσότερο τυπικό και όχι τόσο ουσιαστικό χαρακτήρα. Τελικά, όμως, είναι πέρα για πέρα ρεαλιστική. Είμαστε Χριστιανοί για να γίνουμε άγιοι. Μέσα στην Εκκλησία έχουμε τη δυνατότητα να γίνουμε άγιοι. Άγιοι όχι στα μάτια των ανθρώπων, για να μάς αποδίδουν ύμνους και εκκλησιαστικές τιμές, αλλά άγιοι στα μάτια του Θεού, μέλη δηλ. της Βασιλείας των Ουρανών.

Βέβαια, από μόνη της η Χριστιανική ιδιότητα δεν εξασφαλίζει την αγιότητα, καθώς αυτή είναι μία κατάσταση δυναμική, που κατακτάται με διαρκή πνευματικό αγώνα και πάλη με τις δυνάμεις

¹ Εφεσ. 2,20 και 4,12

² Άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, «Τα Άπαντα», τόμος Β', σελ. 152

³ Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, Επιβατήριος Λόγος, Αθήνα, 8/5/1998

⁴ π. Αλέξανδρος Σμέμαν, «Πιστεύω», σελ. 147

⁵ Ρωμ. 1,7 Α' Κορ. 1,2 και Β' Κορ. 1,1 Φιλ. 1,1 Κολ. 1,2

του κόσμου και του διαβόλου. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος εξηγεί πώς μπορούμε να καρποφορήσουμε μέσα μας την δυναμική της αγιότητας, με την οποία μάς προίκισε ο Θεός, όντας μέλη της αγίας Εκκλησίας: «Μάς έκανε αγίους ο Θεός, αλλά πρέπει να μείνουμε άγιοι. Άγιος είναι όποιος έχει πίστη και βίο άμεμπτο και ανεπίληπτο. Αλλά δεν ζητά (ο Θεός) την οποιαδήποτε αγιότητα, αλλά την αγιότητα ενώπιόν του. Διότι υπάρχουν άγιοι και άωμοι στα μάτια των ανθρώπων, που στην πραγματικότητα μοιάζουν με τάφους που εξωτερικά είναι περιποιημένοι ή με ανθρώπους, που εξωτερικά φοράνε προβιά προβάτου»⁶.

Ο Μέγας της Εκκλησίας Πατήρ αναλύει τον τρόπο με τον οποίο οι Χριστιανοί μπορούμε να καρποφορήσουμε μέσα μας την δυναμική της αγιότητας, κυρίως, όμως, πώς να μείνουμε σταθεροί σ' αυτήν. Ο τρόπος είναι η πίστη και ο άμεμπτος βίος. Σπεύδει, όμως, να διαχωρίσει την εξωτερική και επιφανειακή προσέγγιση των δύο αυτών πνευματικών κατακτήσεων, από την εσωτερική, που οδηγεί, τελικά, στην αγιότητα. Και το πράττει αυτό γνωρίζοντας ότι πολλοί Χριστιανοί, στην εποχή του, αλλά και όλες τις εποχές, προβάλλουν, με έντονο τρόπο, τα εξωτερικά σχήματα της πίστης και της «ηθικής» ζωής τους, προκειμένου να κερδίσουν τον έπαινο των ανθρώπων, ενώ, την ίδια στιγμή, ζουν βίο εκ διαμέτρου αντίθετο προς τα φαινόμενα. Ο ιερός Χρυσόστομος στηλιτεύει την επάρατη θρησκευτική υποκρισία, που συχνά χαρακτηρίζει ακραίους ευσεβιστικούς κύκλους και πρόσωπα της Εκκλησίας και οδηγεί, με μαθηματική ακρίβεια, στην απώλεια. Αντιθέτως, επισημαίνει ότι η αγιότητα είναι καρπός βαθιάς και ειλικρινούς πίστης, προσαρμογής στο θέλημα του Θεού, έντονης Μυστηριακής και πνευματικής ζωής, έμπονης προσευχής και βίου καθαρού. Με αυτά τα χαρακτηριστικά η αγιότητα καθίσταται σταθερή και ελκύει διαρκώς πάνω της την Χάρη του Θεού, ο Οποίος ευλογεί και αγιάζει τον άνθρωπο της αληθούς πίστεως και της μετανοίας.

Αδελφοί μου, όλοι μας έχουμε, εν σπέρματι, μέσα μας τον σπόρο της αγιότητος, τον οποίο η αγάπη του Θεού φύτεψε στην ζωή μας, την στιγμή της Βαπτίσεώς μας, της εισόδου μας στην αγία Εκκλησία. Πρόκειται για δώρημα ανεκτίμητης αξίας, το οποίο συχνά παραθεωρούμε ή και αγνοούμε. Στο χέρι μας είναι η αγιότητα να γίνει πραγματικότητα στη ζωή μας. Αρκεί να αγωνιζόμαστε, με συνέπεια, στον στίβο της πίστης και της εσωτερικής πνευματικής ζωής. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

⁶ Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, «Χρυσοστομικό Λεξικό», τόμος Α', σελ. 75